

A  ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

2 sayı 21 nisan 2018

İsmail Kutlu ÖZALP

Mehmet GÖZÜKARA

Mehmet PEKTAŞ

Halit YILDIRIM

Selimhan SELENGE

Tayyib ATMACA

Metin ACIPAYAM

Esat ANIK

Ö. Kaplan KOZANOĞLU

Hökkeş MAZI

Fikret GÖRGÜN

Kısmet KEVEN

Mart kapıdan bakıp gideli çok oldu.

Kedilerin çatılarda mahsur kalanını gördüğünü söyleyenlere de aşk olsun.

Atalarımız “Erken kalkan yol alır, erken evlenen döl alır.” demişler.

Biz her ne kadar da birdenbire yola çıkmış gibi görölsek de yola çıkacağımızı, yanımızda yoldaşlarımızın olacağını bir işaret fişeğiyle bildirmiştik.

Yoldaşlarımız “De haydi, koma ha, yettim, yetiştim! Vurduk mu unutturacağız, ne kadar it gelirse gelsin kucaklarımız taşlarla doldu.” diyerek bizi mayın merkebi yerine koymasalardı da canları daha çok sağ olsaydı.

Biz mizahın bir mayın tarlası olduğunun bilincinden hareketle bu yola çıktık. Mayınlara basmadan, gönlümüzü sakatlamadan edep, edebiyat, erkân yolunda tek başımıza da olsa yürümemiz gerektiğine inandık.

İlk sayımızla birlikte geri dönüş zahmetinde bulunan dostların tenkit ve tavsiyelerini elbette göz ardı etmeyeceğiz.

Açikkara şunu şöyle yapacak, şunu şöyle söyleyecek, şuna şu şekilde cevap verecek, şunları tutup şunlara şöyle giydirecek gibi mottolarla yayın yapmayacak.

Söylenmesi gerekeni söylenmesi gerektiği şekilde söyleyecek. Bundan dolayı da gözünü daldan, budaktan esirgemeyecektir. Hele “Al eline bir pala, saldır sağa sola.” magandalığını da yapmayacak.

Yazarlarına “Yahu nerede kaldınız? Yazınız gecikti, siz olmadan sefere çıkamıyoruz.” da demeyecek, M. Akif’in “Bir söz ya ölüm veya ona yakın bir felaketle yerine getirilmezse mazur görülebilir.” ilkesini pusatlanıp hazır kıta bekleyen neferlerle her ayın 21’inde sefere çıkacaktır.

Yolumuz çetin. Bu yolculukta mızımızlanacaklara dönüp bakmaktansa her moladan sonra daha hızlı adımlarla yürüyeceğiz.

Selam olsun bu yürüyüşte bizimle birlikte yol alacaklara!

Açikkara

YALANLAMA -ATIŞMA-

İsmail Kutlu ÖZALP-Mehmet GÖZÜKARA

Kutlu Ozan

Gölgelerden bir gökdelen kurarak,
Son katını tutup sattım herkese.
Düş atımla, düş dışında durarak,
Yalandan gerçeği attım herkese.

Gözükara

Altı pişmiş ekmek, yetmiş kavunu,
Yiyen fare çalım satarak gitti.
On çuval bulguru, yüz silme unu,
Çalınca silahı atarak gitti.

Kutlu Ozan

Yıldızları toz haline getirdim,
Gökyüzüne ekin ektim, bitirdim,
Günü aya, ayı yıla yetirdim,
Mevsimlerden hüzün kattım herkese.

Gözükara

Akla gelmeyen akla getirdi,
Soysuz kedilerin soyun bitirdi,
Sülüğe kırk takım binek götürdü,
Tozunu dumana katarak gitti.

Kutlu Ozan

Geceleri, yorgan diye serindim,
Hayal kurdum, düş görmeye erindim,
Kordan sıcak, zemheriden serindim,
Gül oldum gülünce, battım herkese.

Gözükara

Heyecan girince işin özüne,
Tilki kulak asmaz aslan sözüne,
Kimi kestirdiyse fare gözüne,
Verdiği zarardan batarak gitti.

Kutlu Ozan

Kaf dağında Keloğlan'la dolaştım,
Üç kapıdan kırk makama ulaştım,
Yer altında olmaz işe bulaştım,
Gücüm yoktu, gelip çattım herkese.

Gözükara

Kurtlar ile dağı taşı dolaştı,
Kuzularla maksadına ulaştı,
Şirket kurdu ihaleye bulaştı,
Yolu yolsuzluğa çatarak gitti.

Kutlu Ozan

Yine bozдум rakamlarla aramı,
Tımar ettim tuz basarak yaramı,
Ben çalmışken göre göre paramı,
Haklarımı helal ettim herkese.

Gözükara

Bolu geçidini tuttu yarısı,
Şehre vali oldu eşek arısı,
Kara çıktı yumurtanın sarısı,
Horozlar kakhaha atarak gitti.

Kutlu Ozan

Akrepleri muhabbetle elledim,
Yol üstünde direk buldum, telledim,
Bir adım kırk senede belledim,
Ne mutlu, aklımla yettim herkese.

Gözükara

Ne merkepti ne katırdı ne attı,
Küşneyle kişnedi arpayla yattı,
Yükünü yüksündü sırtından attı,
Direği dirseği yutarak gitti.

Kutlu Ozan

Kutlu Ozan konuş, anlat, yaz söyle,
Eğip bükme, çok uzatma, az söyle,
Mevsimlerden bahar söyle, yaz söyle,
Sen gittiysen ben de gittim herkese.

Gözükara

Susuz pişirerek sulu böreği,
Hayrete düşürdü biti pireyi
Kimse duymaz yalanlama gereği
Gözükara'm kendin tutarak gitti.

BUGÜN GİT YARIN GEL

Mehmet PEKTAŞ

Vatan Daş, erkenden kalktı. Bugün için iş yerinden öğlene kadar zor bela izin alabilmişti. Sabahtan imza işini halledip öğleden sonra iş yerine yetişecekti. Vatan Daş, evden çıkmadan evrakları birkaç defa daha kontrol etti. Karısı:

-“Yeter artık ezberliyor musun?” dedi. Vatan Daş, karısına:

-“Hanım, bu iş devlet işi, şakaya gelmez.” dedi. Karısı:

-“Bir haftadır kaç defa kontrol ettin!” dedi. Vatan Daş:

-“Ne olur, ne olmaz.” dedi. Vatan Daş, evden çıkıp doğruca devlet dairesine vardı. Kapıdaki güvenlikçiye selam verip:

-“Evrak imzalatacağım.” dedi. Güvenlikçi:

-“Yan odaya.” dedi. Vatan Daş, yan odaya girdi. İçerdeki memur önündeki kâğıtlarla uğraşıyordu.

Vatan Daş:

-“Evrak imzalatacaktım.” dedi. Memur başını kaldırmadan:

-“Yan odaya.” dedi. Vatan Daş, yan odaya girdi. Yan odadaki memur raftan dosya indiriyordu. Vatan

Daş:

-“Evrak imzalatacaktım.” dedi. Memur kafasını çevirmeden:

-“Yan odaya” dedi. Vatan Daş yan odaya girdi. Yan odadaki memur, bilgisayarda yazı yazıyordu. Vatan

Daş:

-“Evrak imzalatacaktım.” dedi. Memur kafasını kaldırmadan:

-“Yan odaya.” dedi. Vatan Daş yan odaya girdi. Yan odadaki memur kalem açıyordu. Vatan Daş:

-“Evrak imzalatacaktım.” dedi. Memur başını kaldırmadan:

-“Yan odaya.” dedi. Vatan Daş yan odaya girdi. Memur bulmaca çözüyordu. Vatan Daş:

-“Evrak imzalatacaktım.” dedi. Memur başını kaldırmadan:

-“Yan odaya.” dedi. Vatan Daş yan odaya girdi. Memur çay içiyordu. Vatan Daş:

-“Evrak imzalatacaktım.” dedi. Memur başını kaldırmadan:

-“Yan odaya.” dedi. Vatan Daş yan odalara gire çıka sonunda en üst katın, en son odasına kadar geldi.

Yorgunluktan bacakları titriyordu. Vatan Daş bir ara: “Şu odaya girmeden direk tavana çıksam...” diye düşündü. Nasıl olsa memurun cevabı hazır: “Yan odaya.” Yanda oda olmadığına göre yukarıya. Bir umut diyerek odaya girdi:

-“Evrak imzalatacaktım.” dedi. Memur başını kaldırmadan:

-“Bugün git yarın gel.” dedi. Vatan Daş farklı bir cevap aldığına sevindi:

-“Neden?” diye sordu. Memur beklemediği bir cevap almıştı, başını kaldırdı. Adamın şaşkın olduğu

her halinden belliydi:

-“Nasıl, neden? Bugün git yarın gel.” dedi. Vatan Daş inat etti:

-“Niye gideceğim?” dedi.

Memur Vatan Daş'ın elindeki kâğıtlara şöyle bir baktı:

-“İkametgâh eksik. Bugün git yarın gel.” dedi. Vatan Daş ceketinin cebinden bir kâğıt çıkarıp:

-“Buyurun.” dedi. Memur evraklara tekrar bakıp:

-“Nüfus cüzdanı fotokopisi yok, bugün git yarın gel.” dedi ve evrakları Vatan Daş'a uzattı. Vatan Daş tekrar elini cebine attı. Bir kâğıt daha çıkarıp uzattı. Memur yavaş yavaş sinirleniyordu:

-“Öğrenim belgesi eksik, bugün git yarın gel.” diyerek kâğıtları Vatan Daş'a tekrar uzattı. Vatan Daş'ın pes etmeye niyeti yoktu. Elini tekrar cebine attı, bir kâğıt daha çıkardı:

-“Buyurun efendim.” Memur kızıyor farkında olmadan sesini yükseltiyordu:

-“Vesikalık fotoğraf yok, tamamla gel.” diyerek evrakları Vatan Daş'a yine uzatacak oldu. Vatan Daş yine elini cebine attı:

-“Buyurun efendim.” Memur gittikçe daha fazla sinirleniyordu:

-“SGK dökümü?”

-“Buyurun efendim.”

-“Gelir belgesi?”

-“Buyurun efendim.”

- “Gider belgesi?”
- “Buyurun efendim.”
- “Tapu?”
- “Buyurun efendim.”
- “Ek 5?”
- “Buyurun efendim.”
- “Kök 5?”
- “Buyurun efendim.”
- “Falan belgesi?”
- “Buyurun efendim.”
- “Filan belgesi?”
- “Buyurun efendim.”

Vatan Daş her belgeyi cebinden çıkarıp uzatıyor, memur sinirden hop oturup hop kalkıyordu. Sinirini saklamaya çalışarak dişlerini sıkı sıkı:

-“Bak kardeşim, senin adın neydi?” dedi. Vatan Daş:

-“İsmim Vatan, soyadım Daş efendim.” diye karşılık verdi. Memur:

-“Hah! Bak sevgili Vatan Daş kardeşim, zorluk çıkarma, bugün git yarın gel yapalım işini.” dedi. Vatan Daş inat ediyordu:

-“Bugün bu işi halletmem lazım memur bey.” Memur:

-“Olmaz, dedi, olmaz yarın geleceksin!”

-“Neden?”

-“Pul eksik be puuulll!” Vatan Daş cebinden pul çıkarıp yaladı, hemen memurun dediği yere yapıştırdı. Memur birkaç defa tel zımbayı eline alıp alıp bıraktı, az daha Vatan Daş'ın kafasına atacaktı. Vatan Daş'a yalvarmaya başladı:

-“Gözünü seveyim git, yarın gel.” Vatan Daş inat ediyordu:

-“Niye gidecekmişim?” Memur:

-“N'olur git, dedi, n'olur giiiiit, burası devlet dairesi başka türlü burada iş görülmez, görülmeezzz!” Vatan Daş'ın dediği dedikti.

-“Olmaz memur bey.” Memur:

-“Hiç olmazsa şimdi git, öğleden sonra gel.” Vatan Daş razı olmuyordu. Memur:

-“N'olursun 3 saat sonra gel. 2 saat sonra gel.” dedi. Vatan Daş:

-“Olmaz” diyordu. Memur:

-“1 saat.” dedi. Vatan Daş:

-“Olmaz.” diyordu.

-“Yarım saat, on beş dakika” derken memur “5 dakika bari git ne olur, dedi. Burada gidip gelmeden iş görülmez.” Vatan Daş:

-“Olmaz” diyor, başka bir şey demiyordu. Memur sonunda:

-“Sevgili Vatan Daş, ne olursun şu kapıdan çık, hemen geri gir. Adet yerini bulsun” dedi, Vatan Daş'ı ona da razı edemedi. Memur sinirden kendini kaybedip Vatan Daş'ın boğazına sarıldı. Vatan Daş, boğazını güç bela kurtardı. Bu defa memur, Vatan Daş'ı dışarı doğru ittirmeye çalıştı. Ama Vatan Daş cüsseliydi, memur inadına sıska. Gücü yetmeyen memur, bağırıp çağırmaya küfürler savurmaya başladı. Siniriyle masanın üzerindeki kâğıtlara sarıldı. Kâğıtları ağzına doldurmaya başladı. Vatan Daş, onu durduruncaya kadar memur Vatan Daş'ın iki evrakını yemişti bile. İki kâğıdı yiyen memurun yüzü gülmeye başladı. Vatan Daş'a dönerek:

-“İki evrak eksik, dedi. Sıkıysa şimdi gitme.” Vatan Daş çaresizdi. İki kâğıt eksikti. Boynunu büküp kapıya yöneldi. Memur kan ter içinde kalmıştı, koltuğuna kuruldu. Derin bir oh çekti. “Hadi bakayım bugün git yarın gel.” dedi.

DEVEYİ YARDAN ATAN KİM?

Halit YILDIRIM

Günlerdir o şehirden bu şehre yol alan kervan gece dinlenme molası vermişti. Kervancılar yorgun, hayvanlar perişandı. Sıcak hava herkesi canından bezdirmişti. Hayvanlara yiyecek olarak öğünde sadece bir kalbur kuru saman ve akşamları ilave olarak bir avuç arpa veriliyordu. Suyu ise ancak karşılarına şans eseri bir çeşme veya bir su birikintisi çıkarsa içilebiliyordu.

Kervanın başını her zamanki gibi eşek çekiyordu. Eşegin ardından da bir deve yürüyordu. Tabii devenin başı yani yuları eşegin tergisine bağlıydı. Ancak devenin yürürken başını sürekli havaya kaldırması, aheste aheste çalım ile yürümesi, arada bir de boynunu deli gibi sağa sola sallaması eşegi canından bezdirmişti. Artık eşek, tergisine bağlı deveyi kendine yük olarak gördüğünden ondan kurtulmanın planlarını yapmaya başlamıştı.

Eşek hainlik konusunda çok tecrübeliydi. Kaç kere yüklü halde yolda giderken bir su birikintisi veya az bataklık bir yer bulunca yere yatarak yükten kurtulmuştu. Hele hele sırtında tuz çekerken karşısına çıkan ilk dereye atlayarak tuzu kaç kere suya verdiğinin sayısını o bile unutmuştu. Ayrıca eşek yolları da çok iyi biliyordu. Bu yollardan gide gele artık metre metre ezberlemişti güzergâhı. Bu yüzden kervanın başını o çekiyordu. Yolda karşılarına çıkabilecek tehlikeleri de önceden sezebiliyordu. Nerede çamura çökme tehlikesi var, nerede kaygan bir zemin var, nerede heyelan olabilir, nereden çığ düşebilir kestirebiliyor ve bu gibi tehlikeli yollara girmiyordu.

Eşek verilen bu son molada kurduğu planı uygulamaya karar vermişti. Kervancılar yorgunluktan hemen uykuya dalmışlardı bile. Bu gece karanlıktan faydalanıp bu işi bitirmeliydi. Yapacağı ilk iş tergisine bağlı olan inatçı ve gururuna düşkün olan deveyi ikna etmekte.

Usulca deveye sokuldu:

-“Hacı kardeş nasılsın? Bana öyle geliyor ki senin gibi kaç kez hacca gidip gelmiş, Arabistan çöllerini karış karış bilen, bir ay bir damla su içmeden yaşayabilecek kadar dayanıklı bir mübarek deveyi bile bu insafsız kervancı çileden çıkarmıştır. Yorulmuşsun, karnın yarı aç, susuzluktan hörgüçlerin bile çökmüş vaziyette. Oysa sen mübarek bir hayvansın. Bir adın, asaletin var.”

Deve bir yandan geviş çalıyor, bir yandan da gözünün ucuyla eşeğe bakıyordu. Eşegin sözleri gururunu okşuyordu. Yorgunluktan yere sarkmış dudagını oynatarak belli belirsiz bir sesle:

-“Haklısın eşek kardeş, bunca yıllık ömrümde böyle eziyet görmedim.”

Eşek, deveyi tava getirdiğini görünce sözlerine devam etti:

-“Hacım sen bu koca gövdeyle, bunca yıllık tecrübenle, bu gücünle bu eziyete dayanamıyorsun da ya ben aciz, miskin, arık, güçsüz eşek ne yapsın? Bu zulme bir dur demenin zamanı gelmedi mi?”

-“Doğru söylersin eşek kardeş. Allah sana acısın. Bu zulüm bitmeli ama nasıl?”

-“Ben derim ki biz bu zulmü durduramayız. Ama kaçarsak hiç olmazsa kendimiz kurtuluruz.”

-“Kaçmak mı?”

-“Evet, kaçalım, hem de bu gece. Baksana herkes fosur fosur uyuyor. İkimiz kaçalım derim.”

-“İyi de nereye kaçalım?”

-“Hacım ben buraları nalımın mihlari kadar iyi bilirim. Sen orasını bana bırak. Ben öyle bir yer biliyorum ki, buz gibi suları, yemyeşil otları var. Ağaçlar içinde yalancı cennet gibi bir yer. Saklanması da kolay. Ağaçlar arasında büyükçe bir mağara var. Gündüz otlarız gece mağaraya girer saklanıriz.”

Deve, gözünde manzarayı canlandırınca ağzının suları aktı. Sonuçta iki kafadar yavaşça ayağa kalkıp yola koyuldular. Eşek ne kadar acele etse de yaşlı deve yine mağrur bir şekilde başını kaldırıyor, aheste aheste yürümeye devam ediyordu. Arada bir başını sağa sola sallamasıyla eşegin dengesi bozuluyordu. Eşek “la havle” diyor ve aklındaki planı uygulayacak uygun zaman ve yeri gözetiyordu. Ondan bir kurtulsa dörtlü kaçacaktı.

Bu şekilde birkaç saatlik bir yürümeden sonra taşlık bir yola girmişlerdi. Eşek burada yere yatıp ağnarsa taşların ipleri keseceğini ve deveden kurtulacağını düşündü. Kendisini acındırır bir edayla deveye seslendi:

-“Hacım seni bu yulardan kurtarmak lazım. Zira benim boyum kısa, senin ise uzun. Böyle yürümekten boynun tutulacak. Hem yulardan kurtulunca uzun bacakların sayesinde daha hızlı yürürsün. Ben sana engel oluyorum gibi. Bu şekilde gidersek kervancılar bizi her an yakalayabilir. Hiç olmazsa sen ken-

dini kurtar, benim yüzümden bir de dayak yeme. Ben şimdi kendimi yere atayım. Şu taşlar yuların ipini kesebilir. Sen de yulara asılınca kurtulmuş olursun.” Deve:

-“Tamam.” deyince eşek kendini hemen yere attı. Yerde debelenince gerçekten de taşlar ipleri kesmişti. Semerin terkisine bağlı olan deve de yuları asılınca eşek semerden kurtulmuştu. Ancak bu kez de yulara bağlı olan semer devenin önünde yerde sürünmeye başladı. Eşek hazır semerden ve terkideki ipten kurtulunca deveden de tamamen kurtulmak için planın ikinci aşamasına geçti. Yine deveye yağ çekmeye başladı.

-“Ya mübarek hacım, şurada çok güzel ve şifalı bir ot var. Ondan bir yaprak yiyenin ne yorgunluğu kalır, ne açlığı, ne susuzluğu. Hem o kadar enerji veriyor ki, saatlerce dörtnala koşasın gelir. Ama benim boynum kısa yetişemiyorum. Senin boynun uzun şuna bir uzansan hem sen yersin, hem de bana verirsin. Burayı atlatınca iki üç saate kadar dediğim yere varırız.”

Deve bu ikrama, taltife dayanamayıp otu almak için uçurumun kenarına iyice yaklaşarak boynunu uçurumdan aşağı uzattı. Hain eşek fırsat bu fırsat deyip deveye bir çifte salladı. Dengesi bozulan deve uçurumdan aşağı iniverdi.

Deve, aklının ve mantığının önüne geçen gururunun kurbanı olmuştu. Eşek ise deveden bu kadar kolay kurtulduğuna çok sevindi ve hemen oradan dörtnala kaçtı.

Aradan az bir zaman geçince deveyle eşiği aramaya çıkan kervancılar uçurumdan aşağı düşen deveyi buldular. Ağzında bir tutam ot bulunan deve çoktan ölmüştü. Kervandaki adamlar devenin bir tutam ot yemek için uçurumdan düştüğünü sandılar. Deveyi o halde görünce eşiği aramaktan da vazgeçtiler. Oysa devenin başını eşiğin çektiğini herkes biliyordu. Kimse: “Deve uçuruma düştüyse eşek nerede?” diye sormadı.

O günden sonra “Bir tutam ot deveyi yardan atar.” şeklinde bir söz dilden dile yayıldı. Oysa bu yüzden devenin ruhu çok incinmekteydi.

Devenin ruhu bir ehli insafın çıkıp “Deveyi uçurumdan atan kimdir?” sorusunu sorar mı diye hâlâ Arasat’ta beklemektedir.

İYİLAN

Belediyenin Görev, Yetki ve Sorumlulukları Kanunu’nda belirtilen “Belde sakinlerinin mahalli, müşterek nitelikteki ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulan ve karar organı seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan, idari ve mali özerkliğe sahip kamu tüzel kişisi, norm kadroya uygun olarak yazı işleri, mali hizmetler, fen İşleri ve zabıta birimlerinden oluşur. Beldenin nüfusu, fiziki ve coğrafi potansiyeli dikkate alınarak norm kadro ilke ve standartlarına uygun olarak gerektiğinde sağlık, itfaiye, imar, insan kaynakları, hukuk işleri ve ihtiyaca göre diğer birimler oluşturabilir. Bu birimlerin kurulması, kaldırılması veya birleştirilmesi belediye meclisinin kararıyla olur.” maddesinden hareketle Kara Man Büyükşehir Belediyesi Yirmidokuzşubat Belediyesi, Necip Fazıl Kısakürek Mahallesi, Tilki Şair Sokağı’nda bulunan Cahit Zarifoğlu Parkı’nın adı Yirmidokuzşubat Belediyesi’nin falan gün, filan tarih ve fişmekan sayılı encümen kararı ile Çekirdekçiler Parkı olarak değiştirilmiştir.

Tilki Şair Sokağı’nın ortasında bulunan akıllı çöp konteyneri ve parkın içindeki çöp kutuları gerekli yerlerde değerlendirilmek üzere filan tarihten itibaren kaldırılacaktır.

Söz konusu mahalle sakinlerinden çekirdek almaya güce yetmeyenler için her hafta Cuma Namazı çıkışında Ulu Camii avlusunda birer kiloluk kavrulmuş ve kavrulmamış halde paketlenmiş çekirdek paketleri dağıtılacaktır.

Belediyemizin yapmış olduğu bu ikramların bir seçim yatırımı olarak anlaşılmasını, aksine sosyal belediyeciliğin bir gereği olarak anlaşılmasını önemle rica ederiz.

Yirmidokuzşubat Belediye Başkanlığı

ÅİİR ELEÅTİRİSİ NASIL OLMALI?

Selimhan SELENCE

Öncüller

I.

Edebiyatın evveli Åiir olduğu gibi, ahiri de Åiir olacaktır.
Åiirdeki sihir sözdendir, sözün kaynađı ise özdür.
İnsan özünü Åiire yansıtmıştır, ilk günden bugüne daima Åiirle donanmıştır.
Edebiyattan Åiiri çıkarırsak geriye kalanlara edebiyat demek mümkün mü?
Bütün edebi türler ilhamını Åiirden almıştır ve hepsinde gizli bir Åiir vardır.

II.

Herkes Åiir yazıyor. Veznin ve kafiyenin kaldırılması, işi daha da kolaylaştırdı. İki kelimeyi yan yana getiren Åair oluyor.

Böylesi bir ortamda Åiir yazması için kimsenin sırtı sıvazlanmamalı, aksine insanların sırtı Åiir yazmasın diye kırbaçlanmalı.

Asıl Åiir, kırbaça rağmen yazılanlar olacaktır.

III.

İyi Åiir eleştirilmez, ezberlenir.

Kişide kendini ezberletme isteği uyandıran Åiir, Åiirdir.

İyi Åiir üstüne tek kelam edilemez.

İyi Åiir üstüne konuşanlar, Åiiri değil, kendilerini öne çıkarmak isteyenlerdir.

İyi Åiir dilenci değildir, kimsenin yardımına ihtiyaç duymaz; aksine yıldız gibi, kimse fark etmese de pırıl pırıl kendi semasında durur.

IV.

Eleştiri kötü Åiir içindir.

Dünden bugüne eleştirilen, kötülük olmuştur.

İyinin eleştirisi methiye olur, eleştiriden çok Åiir tadı verir; bunu dozunda tutmak üstün bir maharet gerektirir.

Ne kadar iyi olursa olsun, iyinin eleştirisi rağbet görmez.

Beklenen kötülüğün eleştirisidir, alkışlanan da.

Kötünün eleştirilmesi ise elzemdır.

V.

Şiir eleştirisi çok keskin bir dille yapılmalıdır.
Böylelikle eleştiri dili, şiir dilini alt ederek daha ilk rauntta galibiyetini ilan etmelidir.
Kendisini okutacak olan kötü şiir değil, eleştiridir.
Eleştiride öne çıkan teknik değil, mantık olmalıdır.
Kördüğüm edilmiş kelimeler ustaca açılmalı, sert sözler inci gibi saçılmalıdır.
Eleştiride kalem sadece şiire değil, şaire de dokundurulmalıdır.
Gizli semboller şairin yaşantısında gizlidir, bu nedenle şairin ipliğini pazara çıkarmakta beis yoktur.
Eleştirmen öfkesini gizlememeli, öfkesinin miktarını iyi ayarlayıp yer yer bunu belli etmelidir.
Kötü şiirdeki hınzırca yaklaşımın koordinatları istatistik olarak gösterilmelidir.
Eleştiri şura karşı şiirin duruşu olmak yerine, şiire karşı şairin duruşu olmalıdır.
Eleştirilen şiir bir daha kendine gelmemelidir.

Çıkarımlar

I.

Eleştirilecek şiir, kurbanlık koç gibi durmalı.
Önce başı kalemle kesilmeli.
Kanı usul usul akıtılmalı, sıçratılmadan.
Ölümcül darbe ilk dizenin uçurulması ile gerçekleştirilmeli.
“Balık baştan..., Olacak oğlak...” gibi atasözleri bu ifadenin meramı için yeterlidir.
İlk dizenin şiiri şiirleştirdiği ya da şiirin şiirselliğini bitirdiği zaten malumdur.
Bundan sonra şiiri yüzmek çok daha kolay olur, yalnız iyi hava üflenmelidir.
Başı kesilen ve kan kaybından göçen şiiri, yüzmek için havalandırmak gerekir. İyice üflenmeli; kelimelerin seçiminden, şairin hassasiyetinden, kimleri işaret ettiğinden falan bahsedilip şiir şişirilmelidir.
Sonra şiirin arka bacaklarına bir uçtan bir uca bıçağı vurup deri tulum çıkarılmalıdır.
Şiir eleştirisinden derinin tulum çıkarılması, eleştirinin güvenilirliğini artırır.
Ve ortaya çıkan etimsi, sözüm ona şiirimsi havanın ne olduğu apaçık görülecektir.

II.

Şiir eleştirisi, şairini adam etmek için yapılacaksa şiire kıymalık köfte nazarıyla bakılmalıdır.
Şiir ele alınıp içine köfte harcı, tuzu, soğanı, maydanozu ve sarımsağı ustaca katılmalı karılıp şekil verilmelidir.
Yüreklendirme mangal işlevini görmeli, şiir ustaca kızartılmalıdır.
Ne şiş yansın ne kebab mantığıyla şair ve şiir bir arada pişirilmelidir.
Aykırı kalan çiğ tarafları korlu yerlere koyup azıcık dağlamak, birazcık yakmak gerekir.
Tavsiyeler kızartılmış patates gibi olmalı, köftenin yanında çok şık durmalıdır.

Devam edecek...

ÂŞIKLAR KAHVEHANESİ /iki

Tayyib ATMACA

Adamın birisi sırtında gitarıyla yeldir yepelik kahvehaneden içeri girer girmez: “Selamünaleyküm kahveyi kaynatıp sohbeti koyulaştırırlar.” deyince kahvehane müdavimlerinin gözleri fal taşı gibi açıldı. Cemaat önce birbirine, sonra gelen adama baktı. Yaklaşık kırk yaşlarında biri, yarım bıyık bükümü dönüp: “Ayağında sivri topuklu ayakkabı, üzerinde hâkim yaka bir gömlek, kısa şortla dolaşan âşık göreceğimi rüyada görsem inanmazdım.” diye alçak sesle konuşurken biri: “Hoş geldin Sadrî abi.” dedi. Başka masada oturanlardan biri: “Bir yaşıma daha girdim o kadar âşık gördüm, tanıdım, dinledim ama böyle gitarlı bir âşık görmedim, herhalde Bodrum ya da Marmaris dolaylarının âşıklarından olmalı.” diye etrafındakiler duyacak şekilde konuşurken, diğer bir masadan farklı biri: “Hop dedik abi! Dünyadan habersiz yaşıyorsun anlaşılın. Türkiye’yi bir uçtan bir uca gezen rahmetli Murat Çobanoğlu’nun kaset satışları yüz bini bulmazken Sadrî’nin CD’si bir milyonun üstünde sattı. İnsan bu kadar da ‘enformatik cehalet’ içinde olmamalı.” diye kendi kendine konuşurken Âşık Sadrî de olandan bitenden, konuşulandan haberdar değilmiş ayaklarına yatarak: “Çaylar benden” deyip ortamı sükûnete davet etti.

Fırsat bu fırsattı saatte ancak bir çay içen kahvehane müdavimleri çaylarından son fırtı almadan yeni çaylar geliyordu.

Sohbet koyulaşmaya başlayınca kahvehane müdavimlerinden olup kimsenin âşıklığından haberdar olmadığı çok zaman susarak konuşan Âşık Turaçî yerinden kalkıp Sadrî’nin masasına oturdu. Bir müddet hiçbir şey konuşmadan çayını hüpleyip durdu. Ara sıra da çaktırmadan göz ucuyla Sadrî’nin gitarına bakıyordu. Çok zaman yalnız başına oturan Âşık Turaçî’nin bu merakı cemaati de meraklandırdı. Cemaat: “Ha konuştu ha konuşacak.” diye aralarında fısıldaşarak konuşurken Âşık Turaçî’nin birden bire dili açıldı: “Ay gardaş seni buraya hangi külek apardı?” Sadrî, aval aval baktıktan sonra: “Başa düşmedim hansı dilden danışırsın?” deyince kahvedekiler gülüşmeye başladılar. Sadrî, alçak volümlü bir sesle: “Burada ayı mı oynatıyoruz?” dedi ve cemaatten bir kahkaha daha patladı. Turaçî, içinden bir “vela havle” çektikten sonra: “Ay gardaş bugün eşşek saatinde değilsin değil mi?” dedi. Sadrî de bunun üzerine “Artık ‘eşref saati’ni bıraktım” deyince ortalık süt liman oldu. Herkes masalarına gelen çayları bile karıştırmadan, höpürdetmeden içmeye başladı. Turaçî, Sadrî’nin duyacağı şekilde: “Eyvah! Bu gün ‘eşşek saati’mdelim demezsin inşallah” dedi. Sadrî, tebessümle sırtına karışımı bir yüzle: “Zurnada peşrev olmaz ne çıkarsa bahtınıza.” deyip gitarın köyneğini soyup bir iki tıngırdattıktan sonra: “Buyurun bakalım kahveyi kaynatıp güzeli oynatmasını bilmeyenler, bir ayak verin de sözlerimize dayak olsun.” diyerek ayakçıya baktı, ayakçı da: “Çay desem olur mu?” deyince yine bir gülüşme gırla gitti. Sadrî, yanında sessiz sedasız oturan Turaçî’nin yüzüne bakarak: “De gelsin.” manasında kafasını eğip kaldırdı. Turaçî: “Erzincan Kayseri’ye yakın mı?” dedi. Sadrî, bir ayak beklerken böyle kel alaka bir soruyla karşılaşınca: “İkisinin arasında Bolu var.” dedi. Kahvehanedekilerden bir kahkaha koptu. Turaçî bu kahkahanın altında bir hinlik olduğunu sezerek: “Âşığı sınıyorum ay cömaat! Bakalım coğrafyası nasıl, enformasyonu yerinde mi diye sınağa çekiyorum. Siz de gevşek gevşek gülüyorsunuz.” diye cemaate çıkıştı. Bunun üzerine Sadrî: “De gelsin.” dedi. Turaçî, elini kaldırıp birkaç dakika derin tefekküre daldıktan sonra parmağını indirip:

“İncesu ilçesi söyle nerede?

Babası berberdi Dolapdere’de,

Keskin usturayı çekti arada,

Sakal keçi bıyık kaytan kim idi?

De buyur âşık.” deyip ayak ayaküstüne atarak kös geldi. Böyle bir ayak beklemeyen Sadrî: “Kurban olduğum emmi bu nasıl bir ayak? Dayak atsaydın bundan daha iyiydi. Bu resmen bir muamma. Her ne kadar Erzurum’a yakın yere göbeğimiz düştüyse de sen biraz daha ileriye gidip Şenlik Dede’nin açacağı bir muammaya benzer bir muamma attın ortaya.” dedi. Bunun üzerine Turaçî: “Evlat burayı Gülhane belleyip bu kahvehanenin müdavimlerini öyle savatsız görme. Herkes atışacak kadar bilgiye sahip ama saz çalmasını bilmez. Hani sen zurnada peşrev olmaz demiştin ya bu da bizim peşrevimiz, de gelsin.” deyip muammayı Sadrî’nin kucağına attı. Görelim Sadrî bu muammayı nasıl çözecek?

*Erciyes’e el salladı beşinde,
Gezip durdu bir gırgırın peşinde,
Çizdi yırttı çizdi yırttı düşünde,
Adamının biri Heten Ketendi.*

*Hanzo Kazım vardı cilet atardı,
Ceride-i Tan’da atar tutardı,
Muzipliğin göbeğinde biterdi,
Hacamat ederdi atan tutandı.*

*Eşek herif katır gibi teperdi,
Taşa çıkar at yanağın öperdi,
Nerde beleş torba görse çökerdi,
Öküzlere çektiirdiği kötendi.*

*Adı deli, akli taşar başında,
Otururdu koca taşın başında,
Cin fikirler dolaşmazdı başında,
Ziyasıza Ziya olup bitendi.*

*Ekmek Teknesi’nde ekmek ıslanır,
Bezgin Bekir ne yer nasıl beslenir,
Usturası bir köşede paslanır,
Sadrî’nin döktüğü sözü yetendi.*

Kahvehaneden büyük bir alkış koptu. Turaçî, Sadrî’ye çözmesi için vermiş olduğu ayak dörtlükte Heredot Cevdet’i soruyordu. Sadrî de onun çizdiği karakterler ve oynadığı filmden göndermeler yaparak muammayı çözdü.

Turaçî süt dökmüş kedi gibi boynunu bük-tü. Sadrî, güreş kazanmış pehlivan gibi gitarının köyneğini kahvehanenin kapısına koydu.

Kahvehaneden çıkanlar köyneğin üzerinden atlayıp gitti. Sadrî bekliyordu ki kahvedekiler ellerini ceplerine soktuklarında en azından bir yirmilik çıkarıp atsınlar ama beklediği olmadı. Anlaşılan herkesin cebinde akrepler cirit atıyordu.

Sadrî tüm ceplerini yokladıysa da ne kâğıt ne madeni para çıktı. Kahvehane sahibi: “Kârı kediye yükledik.” diye kendi kendine konuşurken, imdadına Turaçî yetişti: “Yeğenim bu güne kadar buradan eline divan sazını alıp atışan bir sürü âşık gelip geçti ama senin gibi gitar çalan âşık görmedim. Bilgin, becerin, derin düşünceyle bizi mest ettin. Öyle yeraltı duraklarında, kahvehanelerde çocukların nafakasını çıkarayım diye çene yorma. Hem mikrofonik bir sesin var sana bir kıyak geçeyim.” dedi. Turaçî, Sadrî’nin ısmarladığı çay paralarını da verdikten sonra çıkarıp bir de yüzlüğü döş cebine kısırtırdı. Sadrî, onun elini öpmeye çalıştı. Turaçî ani bir hareketle elini göğsüne yapıştırdı. Çantasında çıkardığı bloknota şunları yazdı:

*Turkuvaz patronu sevgili Çalık,
Tez avla kavağa çıkmasın balık,
Sadrî’ye bir iş ver ortada kalık,
Gözlerinden öper Turaçî emmin.*

Yazdığı sayfayı bloknottan yırtıp itina ile katladıktan sonra cebinden çıkardığı ıstampanın kapağını açıp şahadet parmağını imza olarak bastı.

Sadrî sevinçten ne diyeceğini bilemedi. Gitarının köyneğini giydirir giydirmez turaç gibi oradan uzaklaştı.

O gündür bu gündür Sadrî, bir daha ne Gülhaneye uğradı ne polise göründü. Gidiş o gidiş vesselam.

AYDIN BOYSAN'IN MİZAH SÖYLEŞİLERİ KİTABI HAKKINDA

Metin ACIPAYAM

İlk baskısı ocak 1984'te yapılan 'Paldır Güldür' üst başlıklı 'Mizah Söyleşileri' kitabının müellifi Aydın Boysan'dır. Kitabın elimizde bulunan 3. baskısı 231 sayfa olup 14 bölümden oluşmaktadır. Bu bölümler şunlardır: 1-Mizah, Düşünenlerin Aynası 2-Gülme-Ağlama İlişkisi 3-Komedy-Tragedya 4-Mizahın Konuları 5-Mizah Oyun Değildir 6-Akıl Sanatı 7-Mizah Eğlence Değildir 8-Zaman 9-Sanat 10-Fıkra Anlatmak 11-Neşeye Şarkı 12-Yola Çıkarken 13-Şundan-Bundan 14-Onsekiz Yaşından Büyükler İçin. Bu başlıklar altında okuyucuya mizah gerçeği ve güldürü tekniği hakkında teorik bir malumat verilmektedir. Mizahı düşüncenin ürünü olarak kabul eden Aydın Boysan mizahçının dünyası için 'düşünenlerin dünyası' der ve şöyle devam eder: "Mizah yalnız sanatın değil, hayatın ve dünyanın da içindedir. Mizah, gülme ile sonuçlanabilir. Ama gülme, mizahın şartı değildir. Durup dururken gülme ise, mizahla değil, tıp ile ilişkilidir."

Aydın Boysan kitabın hemen hemen her sayfasında mizahı 'gerçek' ve 'hayat' ile aynı noktada değerlendirir, hatta bu kavramları iç içe olarak görür. Ona göre: "Mizahı ciddiye alan, hayatı ciddiye alıyor demektir."

Mizahın güldürmesi kadar ağlatması da bilinen bir gerçektir. Aydın Boysan bu konuda şöyle der: "Mizah deyince akla hemen gülme gelir. Oysa mizahın gülme doğurması ne kadar doğalsa, ağlama doğurması da o kadar doğaldır. Gülme ile ağlama, yani komedy ile tragedy, akla kara kadar birbirinin içindedir. Her ikisi yan yana olmadıkça, diğerinin anlaşılması bile zorlaşır. Mizah sınır tanımaz. Ölüm dâhil, her şeyin mizahı olur. Zaten kişi, gülerek ölmesini beceremiyorsa, o zaman sahiden ağlamalıdır." (Boysan, 1984: 23).

İnsanların trajik, trajikomik gelgitleri hakkında Boysan şöyle der: "İnsanlar, kendi yürekleri ile kendi kafalarının bitmez tükenmez mücadelesi içinde yaşarlar. Yürekleri tragedyadır, kafaları komedyadan yanadır. Kafaları ile gülmek, yürekleri ile ağlamak isterler. Sadece gülenlerle sadece ağlayanlar, tıp ilmine konu olmuşlardır." (Boysan, 1984: 38).

Aydın Boysan'ın ismi geçen kitapta 'Mizahın Konuları' ismini verdiği başlıkta söylediğine göre mizahın konusunun sınırı yoktur. Hayatın tüm 'şeyleri' mizahın konusuna girebileceği için konu bakımından hudutsuz bir genişliğe sahiptir mizah.

Yazar, mizahın ciddiyetinden bahsettiği 'Mizah Oyun Değildir' başlıklı bölümde mizahın, iç ve muhteva kısımlarını inceleyerek öznesini tespit edilmiştir.

"Akıl Sanatı" başlıklı altıncı bölümde Boysan, neşenin önemli kaynaklarını 'komik' ve 'humoristik' elemanlar olarak değerlendirir.

Yazarın "Fıkra Anlatmak" başlıklı bölümde anlattığına göre bir fıkrayı hatırd tutabilmek için, belleme ve mizah yeteneklerinin dışında, o fıkrayı sevmek de gerekir. Ancak anlatmak için, o fıkrayı güzel bulmak, sevmek dışında, başkalarına mizah zevki verme coşkusu ve sevgisi de elbette gereklidir (Boysan, 1984: 145).

Öyle insanlar vardır ki, fıkrayı anlatmakla kalmaz, bizzat yaşarlar. Bu, Necip Fazıl'ın tabiriyle 'yaşamayı fikir, fikri yaşamak' kabul edenlerin mesleğidir. Yani insan yaşadığını fikredip fikrettiğini yaşadığı an, söz ve ses onun en büyük, en tesirli silahı olur.

Boysan'a göre fıkranın ağızdan anlatılması esastır. Kitapları da basılsa, gazete ve dergilere de yazılsa, ağızdan anlatılan fıkranın zevki başkadır. Aynı kişi bile olsa, anlatan adam, yazan adamdan daha az utandır ve çekinir (Boysan, 1984: 145).

'Neşeye Şarkı' bölümünde yazar 'mizah' ve 'rüya' kavramları irtibatlandırılır: "Mizah ile rüya arasında da bir paralellik aranır. Ancak rüya, sosyal olmakla ilişkisi bulunmayan ruhsal bir üründür. Mizah ise, ruhsal olgular içinde en sosyal olanıdır. Mizah bir toplumun sosyal eleştirisidir. Sosyal tarihin dokümanı bile olur. Çizdiği tablo gerçekçi değildir. Ancak o çağın sosyo-ekonomik tarihini bilenler, ondan doğru sonuçlar çıkarırlar."

Mizah araştırmacılarına kaynak bir kitap olan Paldır Güldür -Mizah Söyleşileri- ile alakalı yer yer değini yazılarına devam edeceğiz.

ALAYLI TAŞLAMA

Esat ANIK

Eceli yaklaşan uyuz köpekler,
Cami duvarına işer, görürsün.
Acemi müezzin 'Ak Minare' den,
Bakarken şaşırıp düşer, görürsün.

Akıllı duvarcı boşa yaslanmaz,
Kınında durmayan bıçak paslanmaz.
Hovarda ruhlunun gönlü uslanmaz,
Elin çöplüğünü eşer, görürsün.

Hedefi şaşırdı ok bu aralar,
Apak olup çıktı alını karalar.
Suları çekilmiş cılız dereler,
Barajı doldurup taşar, görürsün.

Bankalar soyulmuş, boşalmış içi,
Üçü enselendi, firarda kaçtı.
Besiyeye çekilen inatçı keçi,
Kibrit alevinde pişer, görürsün.

Kimi muskacıdır, kimi yılançı
Sakınmak gerekir, tutar ilenci.
İki bacağı da sakat dilenci;
Zabıta gelince koşar, görürsün.

Elemmiş insanı perişan eden,
Çabuk pes etmişsin acaba neden?
Gam nedir bilmeyen yetmişlik deden,
Otuz beş yıl daha yaşar, görürsün.

Yollara düşecek zaman erince,
Esadî dönmüyor karar verince.
Hacca niyet eden topal karınca,
Kırk yıllık mesafe aşar, görürsün

FIRILDAK

Ömer Kaplan KOZANOĞLU

Topaç ne, tekerlek ne?
Döner durur fırıldak,
Kin kumar doğan güne,
Söner durur fırıldak.

Lafı lafını tutmaz,
Tükürük saçar yutmaz,
Âlem eşek, uyutmaz,
Biner durur fırıldak.

Âşıktır pusa sise,
Tahammül etmez sese,
Biri çıkıp hôt dese,
Siner durur fırıldak.

Fırtına olur eser,
Doğru söylersen küser,
Daim nefretin kumar,
Kınar durur fırıldak.

Dün öyle bugün böyle,
Yutan yutar sen söyle,
Sabırları öfkeyle,
Sınar durur fırıldak.

Sanır herkes peşinde,
Hayır yoktur işinde,
Ruhunun ateşinde,
Yanar durur fırıldak.

KEDİYE OT ATTIRMA PERDELERİN YIRTILIR

Hökkeş MAZI

Kahramanmaraş'ı dondurma ve şairler şehri olarak bilenlerin sayısı hayli fazla olmasına rağmen "Maraş otu" Türkiye genelinde fazla bilinmeyen bir tütüncül mamuldür. Kahramanmaraş il sınırları haricinde özellikle Gaziantep, Osmaniye, Ceyhan havalisinde kullanılır. Diğer illerde zuladan satılan ve kullanılan bu tütüncül mamül, Kahramanmaraş'ta eşgere (açıktan) atılır ve satılır.

Başka illerde yaşayan tiryakiler için ot, özellikle Kahramanmaraş otobüslerinin sefer yaptığı şehir terminallerindeki bilet satış noktalarında ya da orada mukim dondurmacılar tarafından fahiş fiyata satılır. Bu alışverişten gına getiren ot tiryakileri bu otun vatanından bir tanıdık vasıtası ile iki üç ayda bir kargo ile sipariş verir. Tiryakiler, gelen küçük ot poşetlerini ya karanlık bir odada ya da dolabın buzluğunda muhafaza ederek otun hükmünün geçmemesi için kendi kendilerine önlemler alırlar.

Kahramanmaraş dışında yaşayan ve bu otun adını ilk defa duyanlar için bir tarif vermek arifliğe girmez ama biz yine de tarifini bulup yazalım istedik.

Güneydoğu Bölgesinde özellikle Kahramanmaraş ve Gaziantep civarında kullanılan Maraş otu, "Deli Tütün" diye bilinen bir tütün çeşidinin toz haline getirilerek ceviz, meşe veya asma yaprağı çubuğundan elde edilen kül ile yarı yarıya karıştırılmasıyla elde edilmektedir. Maraş otunun yeşilimsi bir rengi ve un gibi yapısı vardır. Tiryakiler, Maraş otunu çoğunlukla sigarayı bırakmak için yardımcı olarak kullanmaya başlarlar, sigarayı bıraksalar bile ota bağlanıp kalırlar.

Gelelim bu otun nasıl atıldığına. Avuç içine bir miktar alınıp alt dudakla dişlerin birleştiği yere dökülen, ağız sulanmaya başladığı zaman "cirt cirt" tükürülen bu otun suyu yutmaya gelmez. Sohbet odalarında ortaya konulan bir kül kabının içine "cirt cirt" tükürme işe zamanla tergerir . Eskiler, pamuğu selpak inceliğine getirdikten sonra otu arısına konup yine dudağın alt bölümüne yerleştirirlermiş. Zaman içinde yalama olan dudakta otun bir hükmü kalmayınca üst dudağın altına atılmaya başlanmış. Otun yanında, cebinde pamuk gezdirenler zaman içinde başka bir çözüm bulurlar ve şimdiki sigara kâğıdını kullanarak ortalığa cirt cirt tükürme huylarından vazgeçerler.

Velhasıl kelim sigara gibi sağlığa zararlı olan bu "Maraş otu" sigaradan daha çok bağımlılık yapan bir tütün mamulüdür.

Biz de sonraki "Maraş otu" üzerine sözler üreterek zamanla bunların atasözü olarak kullanıma kazandırılmasına katkı sağlamaya çalışacağız.

Bizden sonraki neslin atasözleri:

Kediye ot attırma perdelerin yırtılır.

Otu at tüküreceğin yeri seç.

Ben otun kök yeşilini severim.

Otun hakikisi üst dudakta belli olur.

İster Megan sahibi ol istersen Ford, direksiyonu bırakarak atma ot.

Ot atamı it tutamaz.

Ot atamı bit dalamaz.

Erkeği güzelleştiren tıraş, otun vatani Maraş.

Bir ot bulamadım gün akşam oldu.

Otu yutan hapı yutar.

Otun kutusuna tık tık vurma avuç açan çok olur.

Ha otun bitmiş, ha krank kırmışsın.

TAŞLAMA

Fikret GÖRGÜN

Yaşadığın ortam öyle bir has ki,
Kimse üstlenmiyor şeği riski.
Arkadaşlık dostluk şimdi çok eski,
Verdiğin selamı alan bulaman.

Ta ağzına gadar doluysa gasa,
Ne kanun geçerli ne anayasa,
Yetmiş iki huri rüşvet olmasa,
Beş vakit namazı gılan bulaman.

Gariban olanlar galıyor naçar,
Ağzını ne bıçak ne satır açar,
İnsanın şerrinden dağlara gaçar,
Ovada bir tane yılan bulaman.

Hadi gel de gonuş fikrinde hürsen,
Dilini keserler doğruyu dersen,
Seferberlik olsa cepheye sürsen,
Vatan millet için ölen bulaman.

İman hala goymaz suskunca dursan,
Post elden gidecek galdırıp vursan,
Her gün bir hükümet devirip gursan,
Daha bugün gibi talan bulaman.

RENKLAM

AÇIKKARA'DAN DEV(ASA) KAMPANYA

Açikkara'yı bir başkasına tavsiye eden 10 kişiye Atamanya'da 5 gün 5 gece tatil hediye ediyoruz. Talihlilerin nasıl belirleneceğine gelince, siz tavsiye edin biz sizi buluruz.

ELEMAN ARANIYOR

Hay Dar Bey Mahallesi Çekerek Yolu Şil-
lık Kafe karşısında yeni açacağımız Hakiki
Yemen Kahvesi'nde parttayım çalışacak ara
eleman alınacaktır.

Çalışma Saatleri:

12.00 - 18.00

15.00 - 24.00

Çalışma Saat Ücretleri:

6 saatten az çalışmamak kaydı ile

Erkekler için günlük saat ücreti: 2.5 TL.

Bayanlar için günlük saat ücreti: 3.00 TL.

Aranan vasıflar:

Erkekler için: Takım elbiseli, günlük traşlı
30 yaşını geçmemiş olmak.

Bayanlar için: Günlük makyajlı siyah ceket,
beyaz gömlek, diz kapağından bir karış yu-
karda kırmızı etekli olmak.

İşletme Kuralları:

Çay (kendisi için) : 2.00 TL.

Çay (misafiri için) : 3.00 TL.

Kahve (kendisi için): 7.50 TL.

Kahve (misafiri için): 10.00 TL.

Tost (kendisi için: 7.50 TL.

Tost (misafiri için: 10.00 TL.

Not: Elemanlar tuvalet ve lavabo kullanımı
için bir ücret ödemeyecektir.

Müracaat Şekli:

1-Müracaatlar şahsen yapılacaktır.

2-Biyometrik fotoğraf (6 adet)

3-Daha önce çalıştıkları yerlerin açık adres-
leri ve telefon numaraları.

4-1.000 TL nakit para (çalışanların verebi-
leceği zararlara karşılık depozito olarak alı-
nacaktır.)

Koç Burcu: Uzun zamandır korkularınızdan azade bir düşünce çimeninde rakibinizle karşılaşacağı-nız düellonun nasıl sonuçlanacağına bozuk plak gibi takılmaktan vazgeçin artık. Aşkta kaybedeceğinizi başka şekilde kazanacağınızı düşünüyorsanız aldanırsınız. Unutmayan ki aşkta kaybeden yine aşkta ka-zanır.

Boğa Burcu: Etrafınızda sizin için onlarca pervane olan varken siz hâlâ kendi ateşinizin farkında değilsiniz. Ha bre yalnızlıktan dem vurup kalabalıklarda bir alabalık gibi kendi kendinizin girdabında yüzmeye çalışıyorsunuz. Bıyıklı balıklardan ve ağrılmaz başınızı ağrıtacak sözler sarf etmekten ve de far-kına varmadan giybet etmekten uzak durun.

İkizler Burcu: Sabah akşam aynanın karşısına geçip hislerinize tercüman olacak bir “Marko Paşa” arayıp duruyorsunuz. Farlı düşüncelerinizle farklı bir insan olduğunuzu ispatlamaya çalışma huyundan bir an önce vazgeçmelisiniz. Ruh ikizinizin aynada sizi dikizlediğini zannederek ne var ne yok takıp ta-kıştırarak başkaları arasında seçilme hissiniz aklınızı ıssızlığa götürür. Bu da Allah muhafaza aklınızla aranıza mayın döşemeye sebep olabilir.

Yengeç Burcu : İnsanlara güvenmekle güvenmemek arasında mekik dokuyup duruyorsunuz. Kendi-nize kızmanız gereken yerde başkalarına kızarak vehimlerinizden kurtulmaya çalışıyorsunuz. Fehim Bey ile vehimleriniz üzerine konuşmayı deneyin. Bu hem sizi rahatlatacak hem de “vehim” ile “fehim”i bir daha karıştırmamanızı sağlayacaktır.

Aslan Burcu : Güçlü bir yapınız var. Herkese hükmedeyim derken gönlünüze hükmedemiyorsunuz. Güçlü olmak, her zaman haklı olmak anlamına gelmez. Ara sıra alttan almanın ruh sağlığınıza koruyaca-ğını bilmeniz gerekir. Kendinize korkulardan bir korkuluk dikerek melun şeytanın vesveselerine kapılı-yorsunuz. Vesvese herkese gelir ama siz herkese vesveseyle yaklaşma huyunu bir an önce terk edin.

Başak Burcu : “Şu işim ne zaman olacak, ne zaman ben de eller gibi mutlu olacağım, sancılarım ne zaman sağalacak, bu acılı arabesk yaşantım ne zaman duygu yüklü bir türküye dönüşecek?” diye eşeğin kavak kemirdiği gibi kendi kendinizi kemirme huyunuzdan vazgeçin artık. Dünya sizin etrafınızda dön-müyor. Her isteğiniz, yerine getirilecek beklentisiyle hareket ediyorsunuz. Her şeyin bir vakti saati vardır. Aha bu söz de size küpe olsun: “Vakti gelmeyince burçak yolunmaz.”

Terazi Burcu : Zihninizi yoracak fantastik kitaplardan uzak durmaya çalışın. Ara sıra şiire de yer açın gönlünüzde. Yorgun, argın, dargın olsun başkalarından farkın, çomaktan uzak dursun çarkın, ayrık otuyla dolmasın arkın. Kafanızın dağınıkliğine iyi gelir diye ürettiğim bu kafiyeleri bir kahve fincanında kaynatıp orta şekerli bir kahve gibi taştan oyulmuş bir fincana döküp yanına da birkaç imge koyarak iç-tiğiniz zaman kendinizde olduğunuz zamanlara dönebilirsiniz.

Akrep Burcu : Kendi dünyanızı aydınlatacak bir güneş hayaliyle her sabah arzularınızı bir serap gibi görme alışkanlığını bırakmak zorundasınız. Yoklukla sınanmak kolay, varlıkla sınanacağınız günler gele-cek. Sabreden derviş, ne güzel derviş.

Yay Burcu : Acının da kendine has bir tadı var. Yaşadığınız hayattan tat almaya çalışın. Gözlerinizi uzak hayallere dikip yakınınızda dolaşan ilhamlara pencerenizi açın. Şiirsel düşüncelerle besleyin ruhu-nuzu. Aydınlık günler yakında gelecek, patır patır dökülecek dertleriniz.

Oğlak Burcu : Sesinizi, suskunluğun uzun uzun dehlizlerine salma huyunuzdan vazgeçmelisiniz. Bu tirat size murat olarak geri dönmeyecek, sesinizi aşındırarak arzularınızı kaşındırmayı bırakın artık.

Kova Burcu : “Gün dediğin ne ki biraz aydınlık, biraz yalnızlıktır insan içinde” Yalnızlığın sınan-mamış bir ustura olduğunu bilmiyor gibi davranıyorsunuz. Hayata, acıya açılan pencereden bakmayı bırakın. Gönül odanızda yeni bir pencere açın. Ancak bu şekilde içinizdeki nemli düşüncelerden kurtu-labilirsiniz. Yukarıdaki tırnak içine aldığım şiiri de gönlünüze muska yapın.

Balık Burcu : Uzun uzun hayaller kurup, saniyelik düşler görmek için uyuduğunuz yeter. Ümitsizliğe kapıldığınız zamanlarda “uç Kulhü bir Elham” okumayı ihmal etmeyin. Bahar bütün canlılığıyla gönül çiçekleri açtırmışken hâlâ kara kışta kalmış düşüncelerle hayatı dolu dolu yaşayamazsınız. Silkelenip ken-dine dönme vaktiniz geldi geçiyor.